ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΧΕΛΙΓΚΟΝ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΛΕΝ ΣΜΙΘ

Η νύχτα ἐκείνη τοῦ Ἀπριλίου στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κρόϋνσον σταμάτησε μιὰ δωδεκαόλινδρη λιμουζίνα. Ἡ γυναῖκα ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, καὶ θέλησε νὰ προχωρήση πρὸς τὴν εἴσοδο.

Ὁ σκοπὸς ὅμως τῆς ἔφαξε τὸ δρόμο μὲ τὸ ὅπλο του καὶ μ' ἕνα ἐπιτακτικό: «Ἄλτ» !

Ἡ νέα ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ φωνάξη τότε ὅτι ἦταν ἡ ἀραβωνιαστικιά τοῦ ἀεροπόρου Τσάρλυ Χάλεϋ καὶ ὅτι εἶχε πάει νὰ μάθη καμμιὰ νεώτερη πληροφορία γιὰ τὸ ταξεῖδι του.

Ὁ σκοπὸς φώναξε τὸν ἀγγελιοφόρο τῆς βάρδιας, αὐτὸς πάλι τὸν ὑπαξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐκεῖνος τὸν ἀξιωματικό του. Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα ὥς ὅτου νὰ συνεννοηθοῦν. Τέλος, ἐπετράπη ἡ εἴσοδος στὴν ἀραβωνιαστικιὰ τοῦ Χάλεϋ καὶ ἕνας στρατιώτης μὲ νυχταγμένο ὕφος ὁδήγησε τὴ νέα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν σήκωσε καθόλου τὸ κεφάλι, οὔτε γιὰ νὰ τὴν καπάξη.

— Καθῆστε, παρακαλῶ, τῆς εἶπε μὲ κουρασμένη φωνή. Ἕνα λεπτὸ νὰ τελειώσω καὶ εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

Καὶ συνέχισε τὴ μελέτη ἑνὸς τεραστίου ἀναγλύφου χάρτη ποὺ εἶχε πάνω στὸ τραπέζι του. Συγχρόνως κρατοῦσε σημειώσεις στὸ καρνέ του, ἔκανε λογαριασμούς, συμβουλευόταν διάφορα βιβλία καὶ ἔγραφε.

Ἔξω τὸ ἀεροδρόμιο ἦταν βυθισμένο στὴ σιωπή. Ὁ τεράστιος ἀεροφάρος του φώτιζε ὅλο τὸ πεδίο προσγειώσεως καὶ ἔστελνε πολλὰ χιλιόμετρα τὸ λευκὸ φῶς του.

Κάτω - κάτω μέσα στὴ νύχτα ἀκουγόταν ἡ μακρόσυρτη φωνὴ τῶν σκοπῶν ποὺ ἐπανελάμβαναν τὴ συνθηματικὴ λέξι τῆς φρουᾶς τους γιὰ νὰ δείξουν ὅτι παραμένουν ἄγρυπνοι. Στὸν διάδρομο, ἕνα μεγάλο ρολόϊ μετροῦσε μὲ μιὰ ἐκνευριαστικὴ μονοτονία τὸ χρόνο ποὺ περνοῦσε. Πάνω στοὺς θαλάμους, οἱ ἀεροπόροι κοιμόντουσαν βαθειά, τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούραση τῆς μέρας.

Ἡ Μάνταλεν Σμὶθ ἄναψε ἕνα ἀποσβεσμένο συγαρέττο, ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι πάνω στ' ἄλλο καὶ κούταξε τὸν ὄμορφο ἀνθυπολοχαγὸ ποὺ ἦταν ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του. Θαύμαζε τὰ ξανθὰ μαλλιά του, τὸ κεϊστηρὸ μέτωπό του, τὸ ζωηρὸ βλέμμα του καί, πρὸ πάντων, τὴν κατατομή του.

Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶχε ἕνα ὑπέροχο προφίλ Ἀπόλλωνος. Ἔπειτα ἡ Μάνταλεν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους του. Ἦταν καταστόλιστο ἀπὸ τὰ διακριτικὰ τῶν πιὸ μεγάλων παρασημῶν. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ εἶν' ἕνας ἥρωας. Ἀλλὰ περίεργο ! Γιατί ἀρά γε ὁ ἀραβωνιαστικός της ποτὲ δὲν τῆς εἶχε κάνει λόγο γι' αὐτὸν τὸν ἀξιωματικό ; Μήπως ἦταν κανεὶς κοινωνίογιος ; Ἔτσι φαίνεται θὰ ἦταν, γιατί ἡ Μάνταλεν ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε δῆ στὴ Λέσχη τῶν ἀεροπόρων ἢ σὰς διάφορες κοσμικὲς συγκεντρώσεις, στὶς ὁποῖες ἐσύγχαζαν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τέλος μὲ ἕνα ἰστεναγμὸ ἔκλεισε τὰ βιβλία του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ περπατάη νευρικὰ μέσα στὴν κάμαρα. Φαινόταν ὅτι εἶχε ξεχάσει τὴ Μανταλὲν καὶ ὅτι κάτι τοῦ διαφύλαξε τὸ μυαλό του.

Πέρασαν ἔτσι δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ξαφνικά, στάθηκε μπροστὰ στὴ μὶς Σμὶθ κατάπληκτος.

— Πῶς μπήκατε δῶ μέσα ; τὴ ρώτησε. Τί θέλετε ;

Ἡ Μάνταλεν κοκκίνισε ἀπὸ τὸ θυμό της. Τὰ μάτια της πέταξαν ἀστραπές. Καί, δίχως νὰ διστάση, τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἀρκετὰ βάστηξε αὐτὴ ἡ κωμωδία ; Ἔτσι φέρεστε στὴν ἀραβωνιαστικιὰ ἑνὸς ἱσταναδέλφου σας, ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τώρα φροντίζει νὰ δοξάση τὸ ὄνομα τῆς πατρίδας του ;

— Ἄ, εἶσαστε ἡ μὶς Μάνταλεν Σμὶθ ; τῆς εἶπε ἐκεῖνος μὲ ἕναν εἰρωνικὸ τόνο σὴ φωνή του. Χαίρω πολύ. Ἐγὼ ὀνομάζομαι Ντὶκ Λόρεντσον.

— Ντὶκ Λόρεντσον ; ἔκανε ἡ Μάνταλεν. Εἶσαστε ὁ ἐφευρέτης τοῦ νέου μηχανήματος προσγειώσεως ;

— Ποῦ μὲ ξέρετε ;

— Μὰ ὅλες ἡ ἐφημερίδες μιλοῦν γιὰ τὸ σχέδιό σας. Ἔλεγαν μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συνοδεύσετε τὸν Τσάρλυ σ' αὐτὴ τὴν πτῆσι του πάνω ἀπὸ τὴν Ἀφρικανικὴ ἔρημο.

— Ναί, ναί, βλέπω ὅτι εἶσαστε καλὰ πληροφορημένη. Θὰ τὸν συνόδευα πράγματι, ἂν δὲν μοῦ τύχαινε ἕνα ἀπρόοπτο ἐμπόδιο. Κρίμα ! Ἤθελα πάρα πολὺ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Εὐτυχῶς ὅτι τὸ παρακολουθῶ μ' αὐτὲς ἐδῶ τὶς σημαιοῦλες.

Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα σωρὸ κόκκινες σημαῖες πάνω στὸν ἀνάγλυφο χάρτη ποὺ εἶχε στὸ γραφεῖο του.

— Φαίνεται, ἐξακολούθησε σὲ λίγο, ὅτι στὸν ἀραβωνιαστικό σας δὲν συνέβη μέχρι τώρα κανένα ἀπρόοπτο. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς μου, αὐτὴ τὴν ὥρα πρέπει νὰ πετάη πάνω ἀπὸ τὸ Τιμπουκτοῦ. Τὸ τελευταῖο ραδιογράφημά του μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο. Ἀλλὰ γιατὶ ἀνησυχήσατε καὶ ἤρθατε αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ ἀεροδρόμιο ;

—Εἶδα ἕνα τρομαχτικὸ ὄνειρο, τοῦ εἶπε δειλὰ ἡ Μάνταλεν. Εἶδα ὅτι ὁ Χάλεϋ εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ προσγειωθῆ μέσα στὴν ἔρημο, ὅτι ὑπέφερε τρομερὰ ἀπὸ τὴ ζέση καὶ τὴ δίψα καὶ ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ παθαίνη παραισθήσεις. Τὸν εἶδα μάλιστα νὰ σηκώνη τὰ χέρια του καὶ νὰ φωνάζη ἀπελπισμένα γιατὶ ἔβλεπε μακριά, στὸ βάθος τῆς ἐρήμου, νὰ περνάη ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν... Θυμᾶμαι ἀκόμα καὶ τὴν τοποθεσία.

Καὶ μὲ συγκίνησι ἡ Μάνταλεν περιέγραψε στὸν Λόρεντσον τὸ μέρος στὸ ὁποῖο διαδραματιζόταν τὸ ὄνειρό της. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ζάρωσε τὰ φρύδια του. Ἔπειτα ἔσκυψε πάνω στὸ χάρτη καὶ τὸν ἐξήτασε προσεχτικά.

— Περίεργο ! ἔκανε ὁ ἀξιωματικός. Ὑπάρχει πράγματι αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ περιγράψατε στὸ δρόμο τοῦ Χάλεϋ. Εἶνε ἑξῆντα χιλιόμετρα πρὶν ἀπὸ τὴν βάση τῆς Βίλμα.

—Θεέ μου ! ἔκανε τρομαγμένη ἡ Μάνταλεν. Ὥστε τ' ὄνειρό μου εἶνε ἀληθινό ;... Ὥστε ὁ ἀραβωνιαστικός μου θὰ πεθάνη ἐκεῖ κάτω, στὴν ἔρημο ;

Τὸν εἶδα νὰ σηκώνη τὰ χέρια του...

— Ἡσυχάστε, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ Ντίκ. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ περιπέτεια εἶνε μονάχα ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο.

Ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ μὲ γρήγορο βῆμα διευθύνθηκε πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ ἀσυρμάτου.

— Γρήγορα, εἶπε στοὺς ἀσυρματιστάς, στεῖλτε ἕνα τηλεγράφημα στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο νὰ μᾶς πληροφορήσουν γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Χάλεϋ.

Ἔπειτα γύρισε στὸ γραφεῖο του. Ἡ Μάνταλεν ἦταν κατάχλωμη. Ἀπὸ τὰ ὄμορφα μάτια της ἔτρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυα. Δὲν ἤξερε καὶ ἐκείνη γιατί ἔκλαιγε. Τὴν εἶχε ταράξει τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ ὄνειρο !

Ὁ Λόρεντσον τῆς προσέφερε ἕνα λικὲρ γιὰ νὰ συνέλθη. Ἔπειτα ἕνα ἄλλο κι' ἕνα ἄλλο.

Ἡ Μάνταλεν ἦταν τώρα ζαλισμένη. Μὰ δὲν ἔκλαιγε πειά.

Ἔμειναν μαζὶ ὥς τὰ ἑξημερώματα, περιμένοντας τὸ ραδιογράφημα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο.

Τὸ ραδιογράφημα ἦρθε πράγματι, μόλις χάραξε ἡ ἡμέρα. Τοὺς πληροφοροῦσε ὅτι ἕνας τρομαχτικὸς σμοῖν εἶχε ξεσπάσει στὴν ἔρημο καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ἀναγκάσει τὸν Χάλεϋ νὰ διακόψη τὸ ταξεῖδι του. Ὁ Λόρεντσον τότε ἔκανε κάτι τολμηρὸ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίση τὸν βαθμό του. Παρεκάλεσε τοὺς ἀεροπόρους τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου νὰ ἐρευνήσουν τὴν ἔρημο κοντὰ στὴν ὄασι τῆς Βίλμα. Ἂν δὲν βρισκόταν ὁ Χάλεϋ, ὁ Λόρεντσον θὰ ἐγελοποιεῖτο μὲ τὶς ὑποθέσεις του. Μὰ δὲν τὸν ἐνδιέφερε ὅ,τι κα' ἂν συνέβαινε. Ὁ μόνος πόθος του ἦταν νὰ ἐξυπηρετήση τὴν ὄμορφη Μάνταλεν, τὴν ὁποία εὕρισκε πολὺ χαριτωμένη. Ἄλλωστε τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ πήγαινε στὸ μέγαρό της γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅ,τι θὰ μάθαινε ὅς τὸ ἀπάγγελμα, σχετικῶς μὲ τὴν τύχη τοῦ Χάλεϋ.

Καὶ πράγματι, ἀργὰ τ' ἀπόγευμα ἕνα τηλεγράφημα γνωστοποιοῦσε στὸν διοικητὴ τοῦ Κοϋνσον, ὅτι ὁ Χάλεϋ εἶχε βρεθῆ κοντὰ στὴν ὄασι τῆς Βίλμα. Τὸ ἀεροπλάνο του τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν Σμοῖν, γιατὶ τὸν εἶχε προφυλάξει ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς ἄμμου. Μὰ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ συνεχίση τὸ ταξεῖδι του. Εἶχε πάθει ἕνα κιαρακὶ κλονισμὸ μένοντας μέσα στὴν ἀπέραντη ἔρημο καὶ βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν ἰδέα, ὅτι θὰ πέθαινε στὴ Σαχάρα !

Ὅταν μετὰ ἑξῆντα μέρες, ὁ Χάλεϋ γύρισε στὸ Λονδῖνο, βρῆκε τὴ Μάνταλεν ψηχρὴ σὰν μάρμαρο. Μὲ μιὰ τρομαγτικὴ ἐλικοίνεια ἐκείνη τοῦ ὁμολόγησε, ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε πειὰ κα' ὅτι ἦταν ξετρελλαμένη μὲ τὸν Λόρεντσον.

Καὶ ὁ ἄτυχος Τσάρλυ δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ θυμώση, γιατὶ τοῦ εἶχαν καὶ οἱ δυό τους σώσει τὴ ζωὴ καὶ γιατὶ εἶχε καταλάβει ὅτι ἂν παντρευόταν μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσε, θὰ γνιόταν δυστυχισμένος.